

Ρώμη

Παφλασμοί νερού. Μια μπανιέρα από γκρίζα μωσαϊκά πλακάκια χωμένη μέσα σ' ένα δάπεδο από τερακότα.

Το νερό τρέχει αργά από μια παλιά μπρούντζινη βρύση κι η σκοτεινιά ξεχύνεται απ' το παράθυρο. Στην άλλη πλευρά του παλιού, κυματιστού γυαλιού είναι η πλατεία, το σιντριβάνι κι η νύχτα.

Εκείνη κάθεται ήρεμα μες στο νερό και το νερό είναι πολύ κρύο, με παγάκια που λιώνουν μέσα του, και δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα στα μάτια της – τίποτα πια εκεί μέσα. Στην αρχή τα μάτια της ήταν σαν χέρια που απλώνονταν προς το μέρος του, ικετεύοντάς τον να τη σώσει. Τώρα τα μάτια της έχουν το μελανό μπλε του σούρουπου. Ό,τι κι αν υπήρχε μέσα τους έχει σχεδόν χαθεί. Σύντομα θα κοιμηθεί.

«Ορίστε», λέει εκείνος και της δίνει ένα ποτήρι από φυσητό γυαλί Μουράνο γεμάτο βότκα.

Τον γοητεύουν κάποια μέρη του σώματός της που δεν τα 'χει δει ποτέ ο ήλιος. Είναι ωχρά σαν ασβεστόλιθος, και κλείνει τη βάνα σχεδόν τελείως, αφήνοντας τη βρύση να στάζει μόνο, και παρακολουθεί τη γρήγορη ανάσα της κι ακούει τα δόντια της να χτυπούν. Τα λευκά της στήθη αιωρούνται κάτω απ' την επιφάνεια του νερού, ντελικάτα σαν άσπρα λουλούδια. Οι ρώγες της, σκληρές απ' το κρύο, είναι σφιχτά ρόδινα μπουμπούκια. Μετά του έρχονται στο μυαλό μολύβια. Να μασουλάει μικρές ροζ γόμες όταν ήταν στο σχολείο και να λέει στον πατέρα του, και μερικές φορές

στη μητέρα του, ότι δεν χρειαζόταν γόμες γιατί δεν έκανε λάθη. Ενώ στην πραγματικότητα του άρεσε να τις μασουλάει. Δεν μπορούσε να συγκρατηθεί, αυτό ήταν η αλήθεια.

«Θα θυμηθείς τ' όνομά μου», της λέει.

«Δεν θα το θυμηθώ», λέει εκείνη. «Μπορεί να το ξεχάσω». Τα δόντια της χτυπούν.

«Ποιο είναι;» τη ρωτάει. «Πες μου τ' όνομά μου».

«Δεν θυμάμαι». Κλαίγοντας, τρέμοντας.

«Πες το», της λέει κοιτάζοντας τα ηλιοκαμένα της μπράτσα, ατριεμένα τώρα απ' την ανατριχίλα, οι ξανθές τους τρίχες όρθιες, τα νεανικά της στήθη και το σκοτάδι ανάμεσα στα πόδια της, όλα κάτω απ' το νερό.

«Γουίλ».

«Και το άλλο;»

«Ράμπο».

«Και το βρίσκεις αστείο;» της λέει καθισμένος γυμνός στο καπάκι της τουαλέτας.

Κουνάει ζωηρά το κεφάλι της – όχι.

Λέει ψέματα. Τον κορόιδεψε όταν της είπε τ' όνομά του. Γέλασε κι είπε ότι το Ράμπο ήταν ψεύτικο όνομα, ένα όνομα απ' το σινεμά. Εκείνος είπε πως είναι σουηδικό. Εκείνη είπε πως δεν είναι Σουηδός. Εκείνος είπε πως το όνομα είναι σουηδικό. Από πού νόμιζε πως το βρήκαν; Είναι αληθινό όνομα. «Σωστά», είπε εκείνη. «Σαν το Ρόκι», συνέχισε γελώντας. «Ψάξ' το στο 'Ιντερνετ», της είπε. «Είναι αληθινό όνομα», είπε, και δεν του άρεσε καθόλου που έπρεπε να δώσει εξηγήσεις για τ' όνομά του. Αυτά συνέβησαν πριν από δύο μέρες, και δεν της κράτησε κακία, αλλά είχε επίγνωση του πράγματος. Τη συγχώρεσε επειδή, αντίθετα απ' ό,τι λέει ο κόσμος, εκείνη υποφέρει αβάσταχτα.

«Το να ξέρεις τ' όνομά μου θα είναι μια ηχώ», της λέει. «Δεν έχει καμιά σημασία, την παραμικρή. Είν' ένας ήχος που βγήκε και πάει».

«Ποτέ δεν θα το 'λεγα». Πανικός.

Τα χείλη και τα νύχια της είναι μελανά και τρέμει ανεξέλεγκτα.

Τον κοιτάζει ανέκφραστα. Της λέει να πει κι άλλο κι εκείνη δεν τολμάει να φέρει αντίρρηση. Με την παραμικρή ανυπακοή, ξέρει τι θα πάθει. Και μια κραυγούλα να βγάλει, ξέρει τι θα πάθει. Εκείνος κάθεται ήρεμος στο καπάκι της τουαλέτας, με τα πόδια ανοιχτά, ώστε αυτή να μπορεί να βλέπει τη διέγερσή του και να τη φοβάται. Δεν τον εκλιπαρεί πια, ούτε του λέει να κάνει αυτό που θέλει μαζί της, αν είν' αυτός ο λόγος που την κρατάει όμηρο. Δεν το λέει πια, γιατί ξέρει τι συμβαίνει όταν τον προσβάλλει και υπονοεί πως αν εκείνος ήθελε κάτι, αυτό θα ήταν μαζί της. Εννοώντας πως η ίδια δεν το έκανε οικειοθελώς και δεν το ήθελε.

«Καταλαβαίνεις ότι στο ζήτησα ευγενικά», της λέει.

«Δεν ξέρω». Τα δόντια της χτυπούν.

«Ξέρεις. Σου ζήτησα να μ' ευχαριστήσεις. Αυτό μόνο σου ζήτησα κι ήμουν πολύ ευγενικός. Στο ζήτησα ευγενικά, αλλά μετά εσύ έπρεπε να τα κάνεις όλ' αυτά», λέει. «Έπρεπε να μ' αναγκάσεις να τα κάνω όλ' αυτά. Βλέπεις», σηκώνεται και κοιτάζει τη γύμνια του στον καθρέφτη πάνω απ' το λείο μαρμάρينو νιπτήρα, «το μαρτύριό σου με κάνει να γίνομαι έτσι», λέει η γύμνια του στον καθρέφτη. «Και δεν θέλω να γίνομαι έτσι. Επομένως με πλήγωσες. Το καταλαβαίνεις ότι με πλήγωσες άσχημα που μ' έκανες να γίνω έτσι;» λέει η γύμνια του στον καθρέφτη.

Εκείνη λέει ότι καταλαβαίνει και τα μάτια της σκορπίζουν σαν σπασμένα κομμάτια γυαλιού καθώς εκείνος ανοίγει το κουτί με τα εργαλεία, και το σκόρπιο βλέμμα της στυλώνεται στο κουτί με τα κοπίδια, τα μαχαίρια και τα λεπτά πριόνια. Εκείνος βγάζει ένα σακουλάκι με άμμο και το αφήνει στην άκρη του νιπτήρα. Βγάζει σωληνάκια με κόλλα λεβάντας και τ' αφήνει κι αυτά.

«Θα κάνω ό,τι θες. Θα σου δώσω ό,τι θες». Το 'χει πει ένα σωρό φορές.

Την έχει διατάζει να μην το ξαναπει. Όμως εκείνη το λέει.

Τα χέρια του βυθίζονται στο νερό και νιώθει την παγωνιά, την αρπάζει απ' τους αστραγάλους και τη σηκώνει. Την κρατάει ψηλά από τις παγωμένες, ηλιοκαμένες γάμπες της με τα παγωμένα, άσπρα πέλματα και νιώθει τον τρόπο της στους πανικόβλητους

μύες καθώς της σφίγγει τους κρούους αστραγάλους. Την κρατάει λίγο περισσότερο απ' την τελευταία φορά κι εκείνη πολεμάει, χτυπιέται και τινάζεται βίαια, το κρύο νερό πετάγεται με θόρυβο. Την αφήνει. Εκείνη βήχει, βαριανασαίνει και βγάζει κραυγές σαν να πνίγεται. Δεν παραπονιέται. Έμαθε να μην παραπονιέται – της πήρε κάμποσο, αλλά τελικά το 'μαθε. Τα έμαθε όλ' αυτά για το καλό της και είναι ευγνώμων για τη θυσία που θ' αλλάξει τη ζωή του – όχι τη δική της, αλλά τη δική του – μ' έναν τρόπο που δεν είναι καλός. Ποτέ δεν μπορεί να είναι καλός. Θα πρέπει να τον ευγνωμονεί για το δώρο του.

Εκείνος σηκώνει τη σακούλα που έχει γεμίσει με παγάκια απ' την παγομηχανή του μπαρ, ρίχνει τα τελευταία μες στην μπανιέρα κι εκείνη τον κοιτάζει, ενώ δάκρυα κυλούν στο πρόσωπό της. Θλίψη. Αρχίζουν να διακρίνονται οι σκοτεινές της άκρες.

«Κάποτε τους κρεμούσαμε απ' το ταβάνι εκεί πέρα», της λέει. «Τους κλοτσούσαμε στο πλάι απ' τα γόνατα ξανά και ξανά. Όλοι μας μπαίναμε στο δωματιάκι και τους κλοτσούσαμε στα γόνατα. Είναι απίστευτα οδυνηρό και, φυσικά, σε σακατεύει και, φυσικά, μερικοί πέθαιναν. Κι αυτό δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με άλλα πράγματα που είδα εκεί πέρα. Δεν δούλευα σ' εκείνη τη φυλακή, ξέρεις. Αλλά δεν χρειαζόταν, γιατί αυτού του είδους η συμπεριφορά επικρατούσε παντού. Αυτό που δεν καταλαβαίνει ο κόσμος είναι ότι δεν ήταν βλακεία να τα κινηματογραφείς. Να τα φωτογραφίζεις. Ήταν αναπόφευκτο. Πρέπει να το κάνεις. Αν δεν το κάνεις, είναι σαν να μην έχει συμβεί ποτέ. Κι έτσι ο κόσμος βγάζει φωτογραφίες. Τις δείχνει σε άλλους. Χρειάζεται μόνο ένας άνθρωπος. Να τα δει ένας άνθρωπος. Και μετά, όλος ο κόσμος ξέρει».

Εκείνη ρίχνει μια ματιά στην κάμερα πάνω στο μαρμάρινο τραπεζάκι που είναι ακουμπισμένο στον τοίχο.

«Τους άξιζε όμως, έτσι;» λέει εκείνος. «Μας ανάγκαζαν να γινόμαστε κάτι που δεν ήμασταν, οπότε ποιος έφταιγε; Όχι εμείς».

Εκείνη γνέφει ναι. Τρέμει και τα δόντια της χτυπούν.

«Δεν συμμετείχα πάντα», λέει εκείνος. «Παρακολούθησα.

Στην αρχή ήταν δύσκολο, τραυματικό ίσως. Ήμουν αντίθετος, αλλά μας έκαναν πολλά. Κι εξαιτίας αυτών που μας έκαναν, αναγκάζομασταν ν' ανταποδώσουμε, επομένως αυτοί έφταιγαν που μας ανάγκαζαν, και ξέρω ότι το καταλαβαίνεις».

Κουνάει το κεφάλι της, κλαίει και τρέμει.

«Βόμβες στο δρόμο. Απαγωγές. Πολύ περισσότερα απ' αυτά που μαθαίνεις», λέει. «Συνηθίζεις. Όπως εσύ συνηθίζεις το κρύο νερό, έτσι;»

Δεν το έχει συνηθίσει, απλώς έχει μουδιάσει και κοντεύει να πάθει υποθερμία. Τώρα το κεφάλι της σφύζει δυνατά κι η καρδιά της πάει να σκάσει. Της δίνει τη βότκα κι εκείνη πίνει.

«Θ' ανοίξω το παράθυρο», της λέει. «Για ν' ακούς το σιντριβάνι του Μπερνίνι. Το άκουγα τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου. Η νύχτα είναι τέλεια. Πρέπει να δεις τ' αστέρια». Ανοίγει το παράθυρο και κοιτάζει έξω τη νύχτα, τ' αστέρια, το σιντριβάνι των τεσσάρων ποταμών και την πλατεία. Άδεια αυτή την ώρα. «Δεν θα φωνάζεις», της λέει.

Κουνάει το κεφάλι της, το στήθος της ανεβοκατεβαίνει και τρέμει ανεξέλεγκτα.

«Σκέφτεσαι τις φίλες σου. Το ξέρω. Σίγουρα σε σκέφτονται. Κρίμα. Και δεν είν' εδώ. Δεν φαίνονται πουθενά». Κοιτάζει ξανά την έρημη πλατεία κι ανασηκώνει τους ώμους. «Γιατί να είν' εδώ; Έχουν φύγει. Από ώρα».

Η μύτη της τρέχει, τα δάκρυά της κυλούν και τρέμει. Η ενέργεια στα μάτια της – δεν είναι όπως όταν τη γνώρισε, κι εκείνος την περιφρονεί που κατέστρεψε την εικόνα της στα μάτια του. Νωρίτερα, πολύ νωρίτερα, της μιλούσε ιταλικά, γιατί έτσι μεταμορφωνόταν σ' έναν ξένο, όπως έπρεπε να 'ναι. Τώρα μιλάει αγγλικά, γιατί δεν έχει πια σημασία. Εκείνη κοιτάζει τη διέγερσή του. Οι ματιές της πέφτουν πάνω στη διέγερσή του σαν νυχτοπεταλούδες πάνω σε μια λάμπα. Εκείνος τη νιώθει εκεί. Εκείνη φοβάται αυτό που είν' εκεί. Αλλά όχι τόσο όσο φοβάται όλα τ' άλλα – το νερό, τα εργαλεία, την άμμο, την κόλλα. Δεν καταλαβαίνει τη χοντρή μαύρη ζώνη που είναι κουλουριασμένη στο πά-

τωμα με τα παμπάλαια πλακάκια, κι όμως θα 'πρεπε να τη φοβάται περισσότερο απ' όλα.

Εκείνος πιάνει τη ζώνη και της λέει πως είναι μια αρχέγονη παρόρμηση να χτυπάμε ανθρώπους που δεν μπορούν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Γιατί; Εκείνη δεν απαντάει. Γιατί; Τον κοιτάζει έντρομη και το φως στα μάτια της είναι θαμπό αλλά παρανοϊκό, σαν καθρέφτης που σπάζει ακριβώς μπροστά του. Της λέει να σταθεί όρθια κι εκείνη υπακούει τρέμοντας, τα γόνατά της παραλίγο να λυγίσουν. Στέκεται μες στο παγωμένο νερό κι εκείνος κλείνει τη βρύση. Το κορμί της του θυμίζει τόξο με τεντωμένη χορδή, γιατί είν' ευλύγιστη και δυνατή. Το νερό κυλάει στην επιδερμίδα της καθώς στέκεται μπροστά του.

«Γύρνα απ' την άλλη», της λέει. «Μην ανησυχείς. Δεν θα σε χτυπήσω με τη ζώνη. Δεν τα κάνω αυτά».

Το νερό παφλάζει ήρεμα μες στην μπανιέρα καθώς εκείνη γυρνάει απ' την άλλη μεριά, προς τον παλιό, ραγισμένο σοβά και το κλειστό παντζούρι.

«Τώρα πρέπει να γονατίσεις στο νερό», της λέει. «Και κοίτα τον τοίχο. Μην κοιτάζεις εμένα».

Γονατίζει με το πρόσωπο προς τον τοίχο κι εκείνος παίρνει τη ζώνη και περνάει την άκρη της μέσ' από την αγκράφα.